

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyň: **a) nezl. C. M. M., b) JUDr. K. M., Ph.D.**, proti žalovaným: **1) Základní škola a Mateřská škola, Praha 6, Bílá 1**, se sídlem Bílá 1784/1, Praha, zast. JUDr. Jirím Svobodou, advokátem se sídlem Stavitzská 1099/6, Praha, **2) Univerzitní sportovní klub Praha, spolek**, se sídlem Na Folimance 2490/2, Praha, o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2021, č. j. 18 A 71/2020 - 282,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaným **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) domáhaly zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“); tímto usnesením městský soud zamítl návrh stěžovatelek na opravu záhlaví usnesení městského soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 18 A 71/2020 - 230, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatelek na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaných. Stěžovatelky v návrhu na opravu záhlaví citovaného usnesení požadovaly, aby městský soud výslovně označil stěžovatelku b) jako advokátku.

[2] Konkrétně stěžovatelky požadovaly, aby záhlaví usnesení městského soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 18 A 71/2020 - 230, znělo: „*v právní věci žalobkyň: a) nezl. C. M. M., bytem N. k. X, P. X, zast. matkou JUDr. K. M., Ph.D., bytem N. k. X, P. X, též jako advokátkou, ČAK X, se sídlem N. S. X, P. X, b) JUDr. K. M., Ph.D., bytem N. k. X, P. X, též jako advokátka, ČAK X, se sídlem N. S. X, P. X*“.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Městský soud návrh stěžovatelek na opravu záhlaví citovaného usnesení podle § 54 odst. 4 ve spojení s § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[4] V kasační stížnosti napadeném usnesení zdůraznil, že oprava usnesení je možná pouze tam, kde jde o chyby v psaní či v počtech, příp. jde o takové další chyby, které je možné pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru jako chyby v psaní a počtech, ke kterým došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení usnesení. Taková chyba musí být každému zřejmá z porovnání výroku usnesení s jeho odůvodněním, příp. i z jiných souvislostí. Aby tedy bylo možné vydat opravné usnesení podle § 55 odst. 5 ve spojení s § 54 odst. 5 s. ř. s., musí být naplněny dvě podmínky: (i) požadovaná oprava se musí týkat výroku usnesení, resp. jeho jiných částí – zde záhlaví a v něm uvedeného údaje podstatného pro výrok usnesení, a (ii) musí být naplněna podmínky zřejmosti chyby, která svým charakterem bude odpovídat shora vytyčeným parametrům.

[5] V případě stěžovatelek městský soud uzavřel, že není splněna druhá podmínka uvedená výše. Neoznačení stěžovatelky b), která v řízení u městského soudu vystupovala jako zákonný zástupce své nezletilé dcery, jako advokátky nelze podle názoru městského soudu považovat za zřejmou nesprávnost, kterou by bylo možné vydáním opravného usnesení napravit. Nejedná se totiž o chybu, která by vykazovala charakter zřejmé nesprávnosti. Stěžovatelky také nerozvedly, v jakém ohledu soud při vyhotovování usnesení pochybil, natož aby toto tvrzení podpořily konkrétními argumenty. Městský soud vycházel naopak z toho, že stěžovatelka b) vystupovala v řízení u městského soudu jako zákonný zástupce své dcery, nikoli jako advokátka, což se obecně promítá také do rozhodnutí o nákladech řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti usnesení městského soudu, kterým byl zamítnut návrh na vydání opravného usnesení, podaly stěžovatelky kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Výslovně uvedly, že usnesení, kterým byla jejich žaloba odmítnuta, je nezákonné. Také uvedly, že nesouhlasí se závěry městského soudu o tom, že by stěžovatelka b) v řízení u městského soudu nevystupovala jako advokátka, neboť stěžovatelka b) byla v podané žalobě jako advokátka výslovně označena, žalobu soudu odeslala ze své advokátní datové schránky, přičemž prostřednictvím této datové schránky jí městský soud také doručoval veškeré písemnosti. Jako s advokátkou s ní městský soud jednal, proto požadovala, aby ji soud v usnesení jako advokátku výslovně označil.

[7] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu o zamítnutí návrhu na vydání opravného usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaní se k podané kasační stížnosti stěžovatelek nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 6 Ads 99/2005 - 203, podle něhož kasační stížnost směřující proti usnesení, kterým krajský

pokračování

soud zamítl návrh na opravu záhlaví svého rozhodnutí, není podle § 104 odst. 1 až 4 s. ř. s. nepřijatelná).

[10] Ohledně otázky placení soudního poplatku a splnění podmínky povinného zastoupení (doložení požadovaného vzdělání) podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí městského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovatelkám poplatková povinnost; k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS.

[11] Napadené usnesení městského soudu v nyní projednávané věci není rozhodnutím ve věci samé, návrh na vydání opravného usnesení není ani jiným návrhem, se kterým je spojen vznik poplatkové povinnosti. Jde o „procesní návrh“, který stěžovatelky učinily a který poplatkové povinnosti nepodléhá. Zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost tudíž Nejvyšší správní soud nepožadoval. Ze stejných důvodů se v řízení o kasační stížnosti proti usnesení, kterým městský soud zamítl návrh na vydání opravného usnesení, neuplatní podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu posouzení kasační stížnosti a přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnily stěžovatelky, přičemž neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Před posouzením podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu ze dne 23. 8. 2021, č. j. 18 A 71/2020 - 282, kterým městský soud zamítl návrh na vydání opravného usnesení. Opravou stěžovatelky požadovaly změnit, resp. doplnit záhlaví usnesení městského soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 18 A 71/2020 - 230, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatelek na ochranu před nezákonnými zásahy žalovaných.

[15] Kasační stížnost proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. je přípustná, stejně jako je přípustná kasační stížnost v nyní souzené věci (viz výše). Její podstatou je toliko otázka, zda městský soud postupoval správně, když návrh stěžovatelek na vydání opravného usnesení zamítl – tj. zda namítané chyby skutečně (ne)odpovídají chybám, které je možné opravným usnesením napravit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, č. 1177/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost usnesení, kterým městský soud odmítl žalobu stěžovatelek na ochranu před tvrzenými nezákonnými zásahy žalovaných. Námitka stěžovatelek, že toto odmítavé usnesení je nezákonné, jakož i odkaz stěžovatelek na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. se tak zcela míjí s podstatou této věci.

[16] Pokud jde o samotnou opravu, kterou stěžovatelky po městském soudu požadovaly, k tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu, ve které se otázkou oprav vydaných rozhodnutí zabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011 - 400; ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008 - 174; ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 84/2004 - 87, č. 836/2006 Sb. NSS; či již citovaný rozsudek č. j. 4 Ans 3/2006 - 123).

[17] Z citované judikatury vyplývá, že za zjevnou nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. uvedenou v rozsudku, jenž se s ohledem na § 55 odst. 5 s. ř. s. přiměřeně použije také na usnesení, může být považována pouze taková chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým

selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Jinými slovy, oprava výroku, resp. záhlaví usnesení přichází v úvahu pouze tam, kde je uveden údaj zjevně chybný, přičemž již na první pohled je zřejmé, že tato chyba byla způsobena např. nepozorností autora vydaného usnesení, aniž by bylo nutné tuto chybu komplikovaně vyvracet či ji dokládat např. dalšími listinami apod.

[18] Za takovou chybu považovaly stěžovatelky skutečnost, že městský soud v záhlaví usnesení o odmítnutí zásahové žaloby neuvedl, že stěžovatelka b) je současně také advokátkou. Jak však zcela správně uvedl v kasační stížnosti napadeném usnesení městský soud, chyba, kterou stěžovatelky městskému soudu vytýkají, charakter zjevné nesprávnosti nevykazuje.

[19] Městský soud v usnesení o odmítnutí zásahové žaloby neuvedl žádný údaj, který by neodpovídal skutečnosti. Pasáž, kterou stěžovatelky požadují opravit (záhlaví), není nesprávná, natožpak aby tvrzená nesprávnost byla každému zřejmá.

[20] Městský soud v usnesení o odmítnutí žaloby označil obě stěžovatelky zcela v souladu s požadavky, které vyplývají z § 54 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s. Podle těchto ustanovení se v rozsudku, resp. v usnesení uvede (mj.) označení účastníků a jejich zástupců, osobní údaje účastníků se uvedou jen v nezbytném rozsahu. Vždy je však nezbytné uvést jméno, příjmení a adresu, na kterou lze účastníkovi doručovat (§ 37 odst. 3 s. ř. s. věta druhá). Jiné osobní údaje se uvedou pouze tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci.

[21] V usnesení o odmítnutí zásahové žaloby označil městský soud stěžovatelky jménem, příjmením a adresou, v případě stěžovatelky a) uvedl, že jí zastupuje její matka – stěžovatelka b). U obou stěžovatelek městský soud uvedl jejich bydliště. Takovéto označení účastníků považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostatečné – toto označení obsahuje veškeré nezbytné údaje, přičemž obsahuje také údaj o vazbě stěžovatelky a) na stěžovatelku b), neboť jde o údaj potřebný s ohledem na povahu věci [stěžovatelka a) není z důvodu své nezletilosti plně svéprávná]. Uvedení údaje o tom, že stěžovatelka b) je také advokátkou, nebylo v dané věci nezbytné. Obě stěžovatelky byly dostatečně přesně označeny, aby nemohlo dojít k jejich záměně. Ostatně, shodné označení obou stěžovatelek užívá také Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud dále dodává, že mezi stěžovatelkou a) a stěžovatelkou b) neexistuje smluvní zastoupení ve smyslu § 441 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jak se snaží stěžovatelky v přípise zasláném Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 9. 2021 navodit [v tomto přípise JUDr. K. M., Ph.D. – stěžovatelka b) Nejvyššímu správnímu soudu sděluje, že její „*mandantky námitku podjatosti nevznášejí*“]. Stěžovatelka b) je matkou, tudíž zákonnou zástupkyní stěžovatelky a). Smluvní zastoupení, které je typické pro vztah advokáta a jeho klienta, vzniká na základě dvoustranného právního jednání, kterým je dohoda o plné moci. V případě stěžovatelek žádné takové zastoupení nevzniklo a vzniknout ani nemohlo, neboť za obě stěžovatelky jedná pouze stěžovatelka b), která se na smluvním zastoupení nemůže dohodnout „sama se sebou“.

[23] V řízení u městského soudu, jakož i v řízení u Nejvyššího správního soudu tak vystupovala (vystupuje) stěžovatelka b) jednak jako zákonná zástupkyně své dcery [stěžovatelky a)], jednak také jako účastník řízení; žalobu na ochranu před tvrzenými nezákonnými zásahy žalovaných a poté i kasační stížnost podala stěžovatelka b) jménem své nezletilé dcery i jménem svým. A skutečnost, že stěžovatelka b) vykonává advokacii, na jejím postavení v řízení u městského soudu, ani u Nejvyššího správního soudu nic nemění. Stejně tak na tomto jejím postavení nic nemění ani to, že městský soud doručoval stěžovatelce b) písemnosti prostřednictvím její advokátní datové schránky – z této datové schránky stěžovatelka městskému soudu zaslala podanou žalobu, což městský soud (stejně jako nyní Nejvyšší správní

pokračování

soud) zjevně považoval za volbu „komunikačního kanálu“, který si sama stěžovatelka zvolila. Z této skutečnosti však nelze bez dalšího dovozovat, že vystupuje v daném řízení jako advokátka – rozhodně z ní nelze dovozovat vznik výše zmiňovaného smluvního zastoupení.

[24] Pro posouzení věci je zásadní, že obě stěžovatelky byly identifikovány zcela správně a dostatečně. Městský soud v usnesení o odmítnutí zásahové žaloby neuvedl žádný údaj, který by bylo možné považovat za zřejmou nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelky nebyly v řízení o kasační stížnosti úspěšné, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšným žalovaným v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto jim náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu